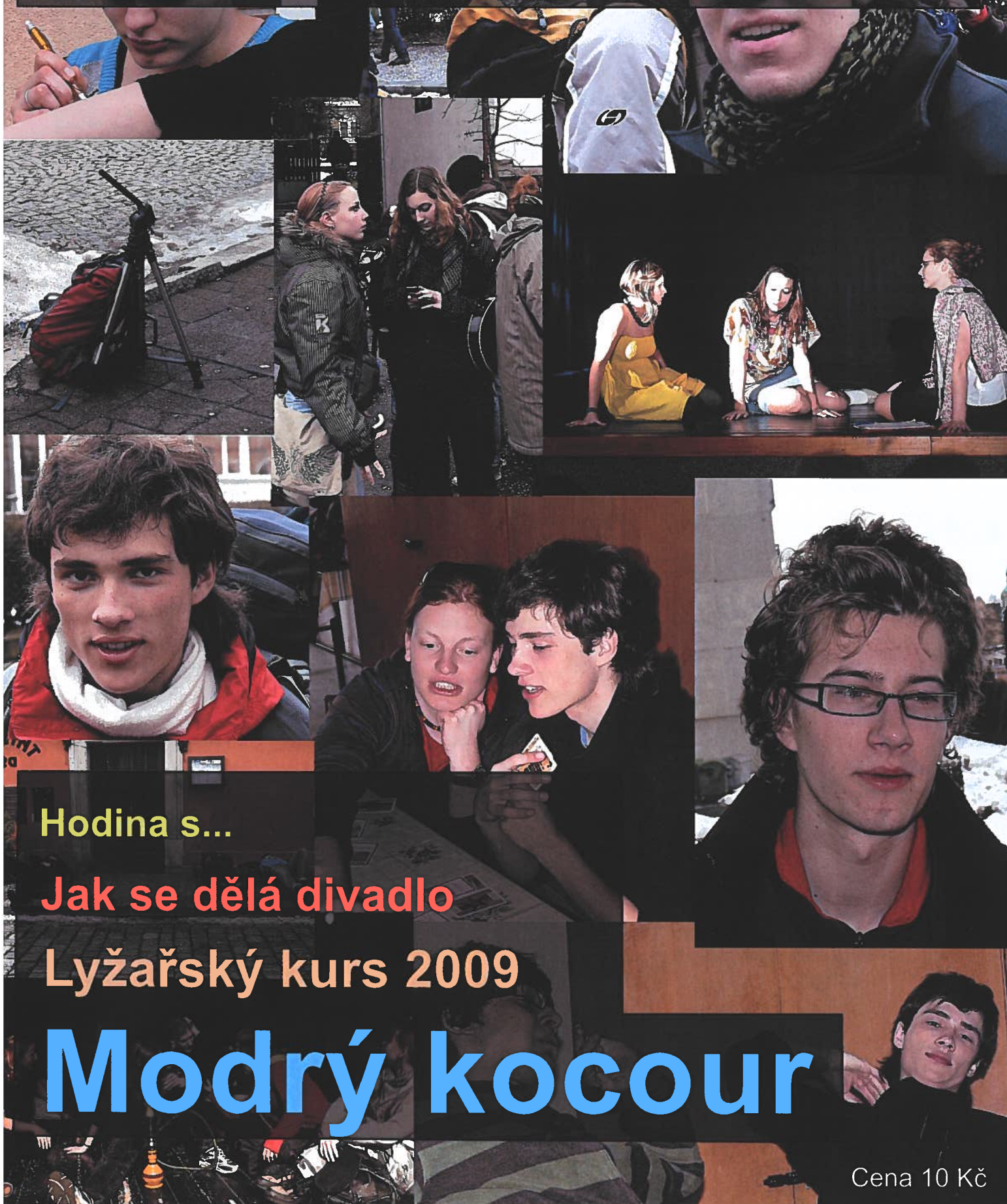

BŘEZEN 2009

Č. 44

LUŠTĚNINY

STUDENTSKÝ OBČASNÍK PODJEŠTĚDSKÉHO GYMNÁZIA

Hodina s...

Jak se dělá divadlo

Lyžařský kurs 2009

Modrý kocour

Cena 10 Kč

2	Povídková noc	Jak to chodí ve sborovně	2
3	Jak se dělá divadlo	Co všechno je patologie	4
5	Historie televizních reklam	Papež říkal: templáři byli neviní!	5
6	Modrý kocour	Turnaj ve volejbale	7
7	Lyžařský kurs 2009	Hodina s...	8
9	Já to doufejme ňák zmáknou	Já, moje druhé já a recitační soutěž	10
10	Perličky z hodin		

**A ze zadu
Red Meat!**

ÚVODNÍK

Trimestr s trimestrem se sešel a je tu další číslo Luštěnin. Hned ze začátku bych se chtěla omluvit za nedostatky předchozího čísla. Uvědomuji si, že nebylo „nic moc“, což bohužel vzniklo časovým tlakem, pod kterým dané číslo vznikalo. Víím, že to není omluva, ale jako vysvětlení to snad přijmete. Tak jako všechny trimestry i tento nám přinesl několik nových událostí, několik radostí i starostí. Některým z vás možná utekl jako voda, jiní jste se plácali v bahně problémů. Ať tak či onak, nyní je čas na chvíli vystrčit hlavu nad hladinu a nabrat do plic čerstvý vzduch, než se zase ponoříte pod hladinu třetího trimestru, ať už to bude hladina bahnité louže, poklidné říčky nebo spěchajícího potoka. Přeji vám, aby vzduch, který teď naberete, byl co nejčistší, abyste si po trimestrálních testech hezky vydechli (ať už jste studenti či kantoři, protože nepochybují, že testy jsou zátěží i pro zadávající) a vypluli do poslední části školního roku s novou energií a snad i nadšením.

Hodně zdaru a málo zmaru

Jiřka

Povídková noc

Už v minulém čísle Luštěnin byla pozvánka na akci s názvem Povídková noc. Tentokrát pro vás máme podrobnější informace, takže pokud jste o účasti nad akcí přemýšleli, pusťte se do čtení.

Náplň akce

- Čtení povídek – každý účastník si přinese povídku, která ho nějakým způsobem oslovila a chce ji představit ostatním. Každý bude mít cca 30 minut na to, aby svou povídku představil, přečetl a popřípadě o ní s ostatními chvíli diskutoval.
- Vázání knih – během večera se můžete naučit vytvořit klasickou knižní vazbu. Touto technikou si můžete buď opravit starou knihu, kterou je vám líto slepovat izolepou (touto metodou ale nelze spravit knihy v brožovaném vydání), nebo si svázat vlastní notýsek (v tom případě si na něj přinese papíry).
- Kdykoliv v průběhu akce se můžete jít občerstvit (každý účastník zajistí drobné občerstvení pro ostatní) nebo se jít na chvíli vyspat.

Začátek: 8. dubna 18:00
Konec: 9. dubna 9:00.
Bude možné odejít i během večera, ale studenti pod 18 let musí mít písemný souhlas rodičů.

Komu je akce určena:

Povídkové noci se mohou zúčastnit studenti vyššího gymnázia (kvinta až oktáva) a členové profesorského sboru. POZOR! Maximální počet účastníků je 25. Na nástěnce bude viset tabulka, kam se mohou zájemci zapisovat.

„Dva druhy spisovatelů jsou geniální: ti, co myslí, a ti, co nutí přemýšlet ostatní.“
Joseph Roux

Příště...

Jak to chodí ve sborovně

Kdysi dávno, to jsem vlastně ještě ani nechodila na tuto školu, jsem četla v Luštěninách jistý článek od paní profesorky Reichertové. Že nevíte, kdo to je? Ale jméno se vám zdá povědomé? Do loňské oktávy kdysi chodil její syn. Učívala u nás, jen je to tak dávno, že si ji pamatují jen někteří profesori a pár studentů. Třeba já, jako malá jsem byla u ní na chatě, ale hlavně – napsala ten článek. Článek o tom, jak to chodí ve sborovně...

Myslím, že se od té doby hodně změnilo. Ale můžu například vědět, jestli pan profesor Buchar stále nosí do práce housky, které si poctivě namaže a než si stačí pověsit kabát, jsou záhadně pryč? Můžu vědět, jestli je paní profesorka Lukešová stále přesná

jako hodinky a před odchodem do hodiny upozorní přítomné slovy: „Konec pauzy, ke strojům.“? A co teprve jestli pan profesor Machačný stále odchází ze sborovny s úsměvem na rtech a otázkou „Jde někdo na oběd?“ Navíc některé věci se změnilly. Pan profesor Jansa už nemá červené auto, ale svého zeleného miláčka stále parkuje, jak nejlíp to umí. Stejně tak už nepotkáme na chodbách paní profesorku Mrázkovou, která svým hlubokým hlasem hlučně vypráví zážitky předešlého dne. Myslím ale, že pekařské umění paní profesorky Šabakové či Doležalové se nezměnilo, dost možná se vylepšilo a stále nabízejí svá nečeštinářská a nematematická díla k ochutnání. A

složení ochutnavačů se také změnilo, ne úplně, ale ano. Přibyli další, o kterých toho moc nevíme. Ale díky paní profesorce Reichertové víme alespoň tu trochu... Budeme tudíž muset najít někoho, kdo nám opět přiblíží život za dveřmi, na které bychom měli klepat až za pět deset. Protože, jak jinak zjistíme, jestli naše zdravotnice stále velí ke strojům, a pan fyzik holduje houskám? Jak jinak zjistíme, jestli třeba není denní zábavou paní profesorky Rygálové vyprávět sprosté vtipy, či jestli paní profesorka Pašková neprobírá s panem profesorem Blechou nejlepší postup praní a žehlení prádla?

Těšte se v příštím čísle...

Markéta Jansová

Jak se dělá divadlo

Tradičním zakončením druhého trimestru je představení Stopy. Letošní hra má název *Láska k bližnímu* a jedná se o absurdní příběh muže na skále a lidí pod ní. Jak se vám divadlo líbilo, musíte vědět sami, o tom psát nechci. Jako téma článku jsem si zvolila průběh zkoušek a jako malý přídavek tu najdete minirozhovor s Lukášem Horáčkem, naším milým režisérem.

Každou středu odpoledne se několik studentů vydává na cestu do třídy kvarty a dávají přitom pozor, aby nepřišli po Lukášovi a nedostali čárku, za kterou pak musí zaplatit to stopáckého fondu na zákusky. Někteří chodí opakovaně pozdě, ale útěchou jim může být, že i jeden ze čtyř kvartánů nepřišel včas do své vlastní třídy. Než se nás sejde všech čtrnáct, bývá už většina třídy uklizená a připravená na naše herecké počiny a zločiny. Lukáš k nám nejdřív chvíli promlouvá, je zajímavé, že každou hodinu je o čem mluvit. Následuje trocha rozřikáadel, nebo oblíbená hra pohyb + zvuk. Musím říct, že čím déle do Stopy chodím, tím více se mi tato hra líbí. Po rozmluvení se obvykle začnou dít prapodivné věci.

Když se dohodneme, kterou část budeme zkoušet, začneme všichni horečně listovat ve scénářích a opakovat si text a narážky, Půlka z nás přitom zjistí, že vlastně není na scéně a odejde se někam posadit (a rušit), druhá půlka se snaží odhadnout, kde jsou pomyslní diváci tentokrát. Teď většinou nastává zmatek, protože jen málokdo ví, kdo má být na scéně, kdo se tam jen tak nachází, když tam být nemá a kdo to právě zbořil stativ. Zkoušení je pro mě nejhezčí část celého divadla, je to

největší legrace, ale i nervy. Lukáš někdy vypadá, že neví, jestli skočit z okna sám, nebo nás všechny postupně vyházet. V následujícím rozhovoru se dozvíte, co Lukáš Horáček soudí o naší předpremiéře, jaká divadla by vám doporučil, kdybyste měli možnost se na ně někdy podívat a co nám, nebohým Stopákům, neustále provádí za žert.

Jak bys ohodnotil naši předpremiéru?

To nejdůležitější jsme si samozřejmě řekli ve Stopě mezi sebou. Odborná porota se rozhodla udělit Stopě cenu za „kolektivní jednotlivost“ a při rozboru se mluvilo například o tom, jak je těžké inscenovat „dav“. Naše inscenace je poměrně náročná na timing, je to takový malý hodinový strojek se spoustou malých součástek, které musejí přesně zapadat. A přitom musí zároveň vyniknout jedinečnost každé z nich. To potřebuje spoustu pečlivé práce a čas. Měsíc od předpremiéry k premiéře by mohl být tak akorát.

Zkoušení je pro mě nejhezčí část celého divadla

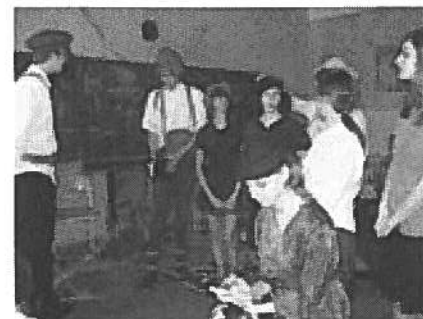
Jak bys ohodnotil celého Kocoura?

Poněkud protáhlé tělo s pestrou srstí. Starý kocour je občas dost bizarní a mladý kocour měl sice spoustu kořat, ale skoro všechny ze stejné líhne. Jinými slovy: Stálo za to vidět uskutenčení Vyroba si své letadýlko a vstoupit do jejich La Kantýny. Zážitek je také Kamdivadlo z České Kamenice a citlivá Romance pro křídlovku Rádobydivadla Klapý.

Z kategorie studentských divadel určitě stály za vidění obě choreografie TS Magdalena: Panoptikum/ Každý je někdy trapný. Odvážným projektem je Protentokrát mimo nové formace LSD. O svých inscenacích mluvit nebudu, ale je pravda, že by bez nich přehlídka hodně prořídla. Škoda, že v regionu nepůsobí víc studentských souborů a divadel. Přehlídka by pro nás byla inspirativnější a barevnější. Občas jsem měl dojem, že v Turnově hrají Liberečáci pro Liberečáky a to je škoda.

Co nám povíš o naší hře?

Hra se jmenuje *Láska k bližnímu*, napsal ji Leonid Andrejev na začátku 20. století, je označována za „jevištní žert“ a zdá se nám, že je dnes až příliš aktuální. Mimochodem je v ní prostor pro dvakrát tolik postav, než je členů Stopy, což

Odborná porota se rozhodla udělit Stopě cenu za „kolektivní jednotlivost“

nám trochu komplikuje život.

Zajímavost ze zkoušek?

Neustále Stopu matu tím, že přesouvám diváky na jinou světovou stranu. Někdy

Zaujalo nás v médiích

Co všechno je patologie

Časopis Týden 1/2009 – Rozhovor s přednostou Ústavu soudního lékařství Jiřím Hladíkem

Časopis Týden pravidelně přináší spoustu zajímavých reportáží a rozhovorů. V lednovém čísle mě zaujal rozhovor s názvem: „Nevěřte kriminálce Miami“. Je to rozhovor s patologem, který v naší zemi dělá ty „nej“ případy. Jiří Hladík je přednosta Ústavu soudního lékařství, své práci se věnuje 27 let a stále ho to baví, hodně sportuje a od práce se odrahoává prací na zahradě. Rozhovor se zabývá těmi nejčastějšími otázkami o pitvách. Mnohdy to jsou věci, které má veřejnost v povědomí díky seriálům typu *Kriminálka Miami*, tato povědomost je bohužel většinou scestná. Pan patolog žasne nad tím, jak vyšetřovatelé z podobných seriálů znají veškerou vědu a umí určit smrt téměř na minuty. Dále konstatuje, že identifikace neznámých obětí je ve skutečnosti složitější, než nám seriály tvrdí.

U nás se normálně nenařizuje pitva u autonehod. K tomu dojde pouze v případě úmrtí jednoho účastníka. Je velmi časté, že osoba, která nehodu přežila, se snaží svalit vinu na zemřelého. Toto tvrzení může

hrajeme proti tabuli, jindy proti oknům. Má to svůj důvod, ale někdy chvíli trvá, než se všichni zorientují.

Pro studenty z mladších ročníků, kteří by možná chtěli jít do Stopy, mám malou exkurzičku do období, kterými Stopa prochází před premiérou. Zkoušky Stopy před premiérou se dělí na ty před rozhodnutím, co se bude hrát, to je období různě dlouhé, vyplněné hereckými hrami, jako je třeba sliz. (Děsná legrace být celá od

slizu !) Následují zkoušky, kde se rozhoduje o obsazení a charakterizaci hry. (Rvačka o role se většinou nekoná.) A pak se prostě zkouší, zkouší a zkouší. Po předpremiéře už mají všichni naši hry dost a jedna zkouška se věnuje rozboru, co všechno jsme zvrátili a pak se zase hrají herecké hry, tentokrát jsme hráli mám psa na vodítku. (Jakého byste si vybrali vy?) Po této jediné oddechové hodině se zase zkouší, zkouší a zkouší až do premiéry, která byla...?

Jana Kittnerová

patolog pomocí zkoumání zranění potvrdit či vyvrátit. Další náplní práce patologa je rozhodnutí, zda jde o vraždu či sebevraždu. Nejlépe se to pozná u střelných ran, protože jde určit vzdálenost zbraně od těla a směr střelby, a u řezných ran - sebevrahové se říznou nejprve lehce na zkoušku a jejich rány jsou pravidelné a rovné. Zavraždění mají rány nepravidelné, protože se zpravidla brání. Tato práce je někdy velmi emotivní, zvláště jedná-li se o děti. Pan Hladík začínal v Ústí, kde se setkal s případem prostitutky, která zabila své dítě, protože se budilo kvůli nasydnutí a rušilo ji při „práci“. Tato žena své dítě chytla za nohy a mlátila s ním o zeď, dokud nezemřelo na poranění mozku.

Pitvu může nařadit soud a proti tomuto nařízení je rodina krátká. Nejčastěji pitvu navrhuje lékař, kteří prohlíží mrtvého. Rodiny často pitvu nechťejí. Příčiny jsou různé, například náboženství. Pitvy se většinou neprovádějí na starších lidech, nebo na lidech, kteří trpěli nějakou chorobou, o které se vědělo. Lékaři ale musí

být opatrní, je znám případ chlapce, který zemřel při operaci, rodina si nepřála pitvu a operující lékař ji nakonec nenařídil. Po několika měsících rodina podala stížnost na lékařský postup. Doktor byl na základě zdravotní dokumentace očištěn, ale bylo to složitější, než kdyby byla provedena pitva.

Doktor Hladík pracoval na případu manželů Stodolových, nebo na případu orlických sudů a pletiv. Říká, že největší problém je se zločiny spáchanými lupiči, kteří se snaží svoje oběti schovat, nebo ztížit identifikaci odřezáním částí těla. Profesionální vraždy se nejlépe prokazují, protože nejsou nijak maskovány. Jako patolog má někdy ještě smutnou povinnost vyslechnout pozůstalé. Bývá to těžší než pitva.

A konstatoval jste někdy smrt ze smíchu?

Ne. To se jenom tak říká. Zdravému člověku smích přece život prodlužuje.

Historie televizních reklam

Každý je zná, (skoro) každého otravují, ale přesto se vysílají. Ano, mluvím o televizních reklamách. Američane tvrdí, že s dobrou reklamou můžete prodat i Eskymákům ledničku. V následujícím článku vám řeknu něco o historii televizních reklam.

Úplně první televizní reklama byla odvysílána na první americké komerční televizi WNBC

1. 7. 1941 (v ten den také začala tato televize vysílat). V pravém dolním rohu se objevily hodiny značky Bulova. Hlasatel ohlásil čas a v pozadí se ozvalo „Amerika běží na Bulových hodinách“ (America runs on Bulova time). Společnost Bulova zaplatila za reklamu dohromady 9 dolarů. Reklama se dostala na zhruba 4000 televizních přijímačů.

V průběhu 50. a 60. let se reklamy postupně vyvíjely. Nejdražší reklamy mívá společnost Coca-Cola, pro kterou byla také vytvořena vůbec nejdražší reklama na světě. První televizní reklama na Coca-Colu se vysílala na Den děkuvzdání v roce 1950. Reklamy nebyly takové jako dnes, např.: Sleva 40%, výhodná nabídka atd. Byly zaměřené spíše na značku, ne na produkt. Trvaly klidně i tři minuty, a to je oproti většině dnešních reklam hodně dlouho. Dnešní reklamy trvají zhruba 15 - 35 vteřin.

Od roku 1967 až do roku 1989 se v československé televizi objevovala postava se jménem „pan Vajíčko“. Vždy, když měla být nějaká reklama, objevil se animovaný pan Vajíčko, který přinesl balonky

"pan Vajíčko"

s nápísem REKLAMA (do 70. let používalo značení TV TIPY). Po revoluci pan Vajíčko z televizních obrazovek zmizel. V průběhu 90. let se české reklamy začaly podobat těm americkým a přešly do dnešní podoby. Takže reklamy vždy nebyly ty trapné upoutávky na slevy a výprodej. A nezapomeňte „Je známo, že čím zbytečnější výrobek tím větší reklama.“

Papež říkal: templáři byli neviní!

Krajská vědecká knihovna v Liberci ukrývá ve svých útrokách cenný svazek. Je třetím svazkem edice dokumentů souhrnně nazvaných Exemplaria Praetiosa (Vzácné dokumenty), které vydává Vatikánský tajný archiv (Archivum secretum Apostolicum Vaticanum) ve spolupráci s nakladatelstvím Scrinium. Tento svazek je věnován dokumentům vztahujícím se k procesu s řádem templářů.

O templářích toho jistě víte spoustu, proto jejich historii popíší jen ve zkratce. Jak již mnozí z vás slyšeli, templáři byli „chudí“ rytíři, kteří měli původně ochraňovat pouze

stezky ve Svaté zemi a tím i poutníky, ale postupem času se k nim přidávali šlechtici,

inženýři, vědci i žoldáci a řád za vydatné finanční podpory zvenčil bohatl. V době největšího rozkvětu templářů nastoupil na trůn Filip IV. Sličný. Začal proti templářům vystupovat, protože mu odmítli přispět na válečné výlohy. Snažil se přesvědčit nejprve

papeže Bonifáce VIII. i Benedikta XI., ale nijak nepochodil. Až papež Klement V. ustoupil politickému nátlaku, přestože byl přesvědčen o templářské nevině, jak později popsal v tzv. Chinonském pergamentu, který je uložen právě v liberecké knihovně. Byl sepsán již v roce 1308, ale své tajemství vydal až roku 2001, kdy byl objeven historičkou Barbarou Fraleovou. Mimo jiné obsahuje i vatikánské pečete a záznamy výslechového řízení. Edice pramenů vyšla v nákladu 800 číslovaných výtisků v roce 2007. Z nákladu bylo prodáno 799 exemplářů do celého světa. Osmistý výtisk dostal darem papež Benedikt XVI..

Modrý kocour

Únor s sebou již tradičně přinesl divadelní přehlídku Modrý kocour, na které (také tradičně) nemohla chybět ani Stopa. Hru, se kterou jsme do Turnova vyrazili, buď za chvíli uvidíte a nebo jste již viděli. Jak jsme s ní pochodili na přehlídce?

Nutno říci, že nejlepší to nebylo. Něco málo už nejspíš napoví skutečnost, že někteří členové souboru nasedali do autobusu, který nás do Turnova odvázel, aniž by pořádně uměli text. Přesto panovala veskrze optimistická nálada. Pokud nejste zrovna pečlivý student, určitě ten typ

Odborná porota Modrého kocoura

nálady znáte: chystá se zkouška, vy na ni nejste pořádně připraveni, ale víte, že teď už nic nedoženete. Přesto si docela věříte a říkáte si „to nějak zvládnú“. Bohužel to ne vždycky vyjde.

První zmatky nastaly už na začátku představení. Krátce před začátkem jsme se rozhodli, že hru zahájíme trochu netradičně: normálně přijdete do divadla, opona je stažená, vy se v klidu posadíte a teprve po chvíli se začne hrát. Naším záměrem bylo, aby diváci přišli ve chvíli, kdy už se něco děje. Některé postavy tak přecházely po jevišti už ve chvíli, kdy diváci vcházeli dovnitř, což bohužel zmatlo organizátory a vyvolalo zmatek ohledně toho, kdy že to vlastně hra začíná.

Bohužel to nebyl náš největší problém. Jak hra pokračovala, stále více a více se projevovaly mezery. Přeskakovaly se některé úseky textů (což se většinou podařilo zamaskovat) a jednou

dokonce vznikla i docela dlouhá mezera, kdy nikdo nevěděl, co se má dít, a ta se bohužel zamaskovat nedala.

Pokud čtete tento článek ještě před představením, asi si říkáte „bože, co mě to čeká?“. V tom případě bych vás ráda uklidnila: všechny ty potíže vznikly nepřipraveností a mezi Modrým kocourem a dnešní premiérou měla Stopa ještě poměrně dlouhý čas na pilování a odstraňování nedostatků. Takže pokud jste naši hru ještě neviděli, neděste se, nebude to tak strašné ;-).

Jelikož Stopa byla v programu hned první, nečekalo nás už po odehrání našeho představení nic než spousta divadel ke shlédnutí a mezičasy nabízející možnost zábavy poněkud jiného druhu. Tedy... některé přece jen čekalo ještě něco jiného.

V článku o Modrém kocourově se obvykle podrobněji píše jen o představení Stopy, ale tentokrát se zmíním i o dalším. Jde o soubor LSD (což samozřejmě znamená Liberecké Studentské Divadlo, doufám, že nic jiného vás ani

nenapadlo), jehož převážnou většinu tvoří studenti naší školy. Na Modrém kocourově se vyfasili se svou první hrou, kterou nazvali Protentokrát mimo, což je název celkem výstižný. Tedy alespoň ta druhá část. Jak moc se tam hodí to slůvko „protentokrát“ nám ukáže až další představení, kterého se, doufám, za rok dočkáme.

Výtvar souboru LSD se velmi těžko popisuje. Nejspíš proto, že neměl hlavu ani patu, ale byl výborným důkazem toho, že některá díla nemusí mít smysl, aby si je divák užil. Omezím se tedy na zhodnocení, že Protentokrát mimo představovalo alespoň pro mě přibližně dvacet minut výborné zábavy. Dále se nebudu snažit popsat nepopsatelné a jen poznamenám, že LSD postoupilo na národní přehlídku experimentálního divadla do Písku. Blahopřeji a přeji hodně úspěchů.

Tím končím svou zprávu z Modrého kocoura a doufám, že za rok najdete v Luštěninách ohledně stopácké předpremiéry trochu optimističtější zprávu.

...nic než spousta divadel ke shlédnutí a mezičasy nabízející možnost zábavy poněkud jiného druhu.

Já to doufejme ňák zmáknu

„Svět je příšerný, já se to nebojím říct, protože jsem přeceda třídy a některý věci můžu klidně říkat.“

Chtěla bych Vás upozornit na knihu, která není příliš známá, ale přesto věřím, že by se Vám všem líbila.

Marcello d'Orto, italský učitel z Neapole, vybral a utřídil 60 slohových prací svých školou povinných žáků. Nádhernou dětskou bezprostředností píše o věcech jako je chudoba, Bůh, smrt, škola a rodina. Poskytnou vám náhled na věc, jehož dospělí většinou nejsou schopni. Opravdu ji doporučuji všem, je to skvělý návod na to, jak brát život s lehkostí a s nadsázkou. Tahle je má nejoblíbenější. :-)

Vyprávějte ve stručnosti obsah filmu, který se Vám líbil

Obsah filmu, který se mi ve stručnosti nejvíc líbil, jsem viděl včera a jmenoval se „Odysea“. Budu Vám ho vyprávět.

Byl jednou jeden Odyseus, který podpálil město Troju. Použil válečné lsi dřevěného koně, a tak se mu podařilo, aby všechny zabil. A pak bylo po válce a on se musel vrátit domů.

K němu domů se jmenovalo „do I taky“.

A tak se vydal na cestu a cestoval a cestoval a pořád cestoval. Čekalo ho tam ale spousta nesnází, snad tisíc. První nesnáz, která ho čekala byl Polyfén. Byla to velikánská jeskyně, kde byl velikánskej hřeben a velikánskej fén, velikánský kus sejra a velikánská postel. Pak přišel Polyfén, obrovský obr jen s jedním okem. Strašlivě zařval, pak uviděl Odyseusovy kamarády a sežral je. Jenže nikomu se nechtělo umřít. Chtěli ještě chvíli žít. Jeden z nich zavolal: „Polyféne, nesežer mě, sežer radši toho druhého!“ Jenže Polyfén měl chuť zrovna na něj. Líbil se mu, protože byl vypasený!

Atak mu dal Odyseus napít vína, které bylo začarované a Polyfén

usnul. Pak mu hezky tiše vypíchlí oko a zdrhli. Obr potom křičel, ale nikdo ho neslyšel, až nakonec ho konečně uslyšeli ostatní obludy a řekli mu: „Kdo ti vyšťouch voko?“ a Polyfén řekl, že nikdo a oni řekli, tak se blbej.

Atak Odyseu sutek. Jenže ho čekala další nesnáz. Normální sirény, napůl ryby a napůl ženský, které zpívaly krásnou písničku. Odyseus dal dva špuntu ze špuntu z láhve do uší kamarádům, ale sám si je nedal, a když ty poloryby zpívaly, chtělo se mu skočit do moře, ale byl svázaný a všichni na něj kašlali.

Potom ho nakonec rozvázaj, ale hned přijde další nesnáz. Potká boha větrů, kterej mu dá pytlík s větry, ale kamarádi pytlík otevrou a s lodí to kejvá nahoru dolu.

Atak přistanou u kouzelnice Kiele. A zase nesnáz. Kouzelnice jak je vidí, promění je v prasata, ale Odyseuse ne. Odyseus je nejsilnější a nechce bejt prase. A tak vysvobodí kamarády a s kouzelnicí Kirké se rozloučí.

Později potom všichni umřou, ale Odyseus je naživu pořád. Vrací se domů, a jak se vrací, nějaký anděl ho promění v dědka a řekne mu, ať neříká kdo je. Ale pes Argo si ho všimne a jak na něj tři sta let čekal, chcípne.

Vrací se domů, a jak se vrací, řekne všecko synovi, kterej si nepamatuje jak se jmenoval. Syn je mazaný a řekne: „Tatínku, ničeho se neboj, my je zařizneme jak ovce.“

A tak nastraží léčku, normálně jako past. Takovej luk, kterej šel hrozně ztuha a nikdo ho nemohl natáhnout. A všichni Prasata to teda zkoušeli, kasali se, frajeřili, honili si triko! Ale nikdo to nedokázal. A tak přišel Odyseus a všichni se smáli, říkali mu, čajíček, čajíček, ale on to natáh a všichni utíkali strachy a Odyseus zase omladnul a byl silný a všechny brány byly zavřeny a Odyseus se synem je mydlili hlava nehlava, až je zabili.

Nakonec umyli podlahu od krve normálně louhem a šli spát

Já, moje druhé já a recitační soutěž

Když jsem na nástěnce uviděl oznámení o recitační soutěži, řekl jsem si, že by bylo fajn, kdybych se zúčastnil. Už si to takhle říkám šest let. Soutěže jsem se naposled zúčastnil v primě, od té doby nic.

Letos, letos by to konečně mohlo vyjít, stačí si jen najít báseň. Abyste pochopili, jakou váhu a důležitost jsem soutěži přikládal, musíte vědět, kterou báseň jsem si nakonec vybral. Rybí noční zpěv od Christiana Morgensterna.

To jen pro ilustraci, jakou báseň jsem měl připravenou..
Nic víc a nic míň. V den školního kola jsme se sešli v knihovně. Jako porota

profesorky Šabaková a Rygálová, soutěžící primánky, Tereza Krausová z kvarty, ČERNÍK a já. Recitovali jsme v pořadí, jaké jsem tu uvedl, jediný, kdo se vymykal, byl (hádejte kdo) ČERNÍK, který recitoval vlastní tvorbu. Z jeho básně mi v hlavě uvízl především verš: voda hrdlem neproteče... Po dorecitování vždycky zazněl vlažný potlesk od profesorské roty. Jako poslední

jsem šel já. Uvedl jsem svoji báseň a musím říct, že si budu do smrti pamatovat, jak obě profesorky zamrkaly. Celý přednes by se dal stručně shrnout: „P!“

První se vzpamatovala profesorka Šabaková a začala tleskat. Dost dlouho trvalo, než se někdo přidá. Pak potlesk skončil a bylo ticho. A poté u mě zabodovala paní profesorka podruhé: „Danieli, držel jste se přesně původní předlohy? Já mám dojem, že v originále to je jinak. Od koho máte překlad?“ Pak byly rozbor, na kterých se řešilo co a jak. Například jsme došli k názoru, že tři mušketýři byli d'Artagnan, Porthos a Patos. Nebo to, že všichni čekali, kdy začnu u recitace mluvit (pokud jste to stále nepochopili, já jsem opravdu u toho neřekl ani slovo). Druhý den jsme se dozvěděli postupy do okresního kola ve Větrníku. Postoupil jsem. Tam už jsem měl jiné básně. Za zmínku stojí především Bestiárium od Ernsta Jandla, které začíná patnáctisekundovým rrrrr... Druhou báseň, Baladu o katovi,

jsem se nestihl prostě naučit. V okresním kole jsem ji četl.

Pokud si někdo myslí, že recitační soutěž je plná veršovaných básní, jako Moje rodné širé lány, tak se sakra mýlíte. Jediná báseň psaná vázaným veršem byla ta balada, kterou jsem neuměl. Nejlepším zážitkem z celého dne stráveného ve Větrníku byly koblihy k svačině. A po koblihách přišel druhý, skoro stejně pěkný zážitek. Dostalo se mi té cti reprezentovat sebe a naši školu v krajském kole Wolkerova Prostějova v České Lípě. Porota mě však donutila slíbit (a já to udělal rád), že se to všechno do příště naučím. Když píšu tento článek, zbývá do soutěže necelých deset dní a já to stále neumím. Asi přijdu do pekla. No, až to budete číst, už bude po soutěži a já budu vědět, jestli jsem postoupil do státního kola, nebo ne.

Mimochodem, slušelo by se napsat, že celý tento článek se zakládá na realitě méně, než se hodí do školního časopisu. Tak tedy píšu: tento článek se zakládá na pravdě jen okrajově.

Humor

Septima

Perličky z hodin

Rozbor básní v septimě:

Prof. Rygálová: „Co může znamenat, když je někdo „blesky tetován“?“

D. K.: „Že je elektrikář.“

Prof. Rygálová: „Proč se používají anafory?“ (anafora = opakování slov na začátku verše nebo věty)

M. P.: „Vypadá to víc jako báseň.“

Septima se nedá zahanbit ani v trimestrálním testu:

Knihy „Malý princ“ je reportáž.

Naturalismus je umělecký směr vyjadřující radost a lásku k přírodě.

TIRÁŽ

Luštěniny
Občasník Podještědského gymnázia č. 44
Cena: 10 Kč
Číslo vychází: 31.3.2009
Šéfredaktorka: Jiřina Dvořáková
Redakce: Marie Pokorná

Markéta Jansová
Jana Kittnerová
Iva Sušická
František Kulič
Arian Ebrahimi

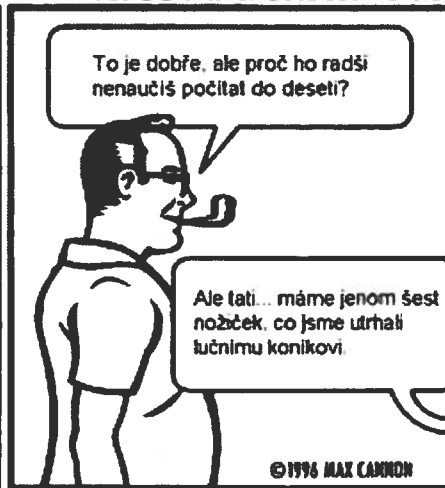
Přispěl: Daniel Kaliba
Jazyková korektura: Radka Pašková
Sazba: Matouš Pilnáček
Fotografie na titulní straně: Lukáš Horáček

Časopis Luštěniny vzniká za podpory města Liberec.

RED MEAT

half-inch wig staple

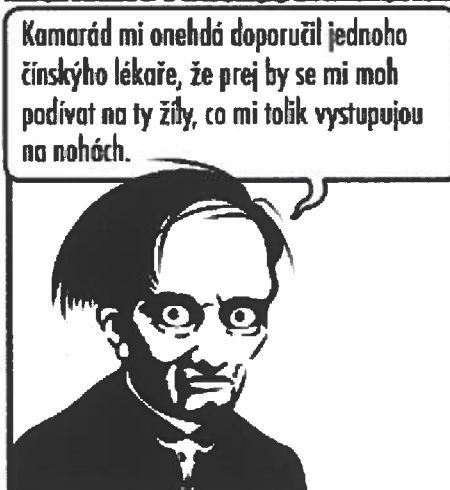
from the secret files of
Max Cannon

RED MEAT

mouthful of molten muck

from the secret files of
Max Cannon

RED MEAT

three panels to a whole new you

from the secret files of
Max Cannon

